

Dosarul nr. 2ra-231/21

Prima instanță: (Judecătoria Cahul, sediul Central) I. Cotea

Instanța de apel: (Curtea de Apel Cahul) R. Petrov, N. Bondarenco, S. Pilipenco

Î N C H E I E R E

24 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Șoitu Roman,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Compania
Națională de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Sud împotriva lui Șoitu
Roman cu privire la încasarea primei de asigurare obligatorie de asistență
medicală,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 30 septembrie 2020, prin care s-a
respins recursul declarat de Șoitu Roman și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Cahul, sediul Central din 15 octombrie 2019,

c o n s t a t ă :

La 27 februarie 2019, Compania Națională de Asigurări în Medicină, Agenția
Teritorială Sud a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Șoitu Roman
cu privire la încasarea primei de asigurare obligatorie de asistență medicală.

În motivarea acțiunii, Compania Națională de Asigurări în Medicină, Agenția
Teritorială Sud a menționat că în rezultatul efectuării unui control privind achitarea
primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală în sumă fixă conform bazei
de date și actelor contabile, s-a constatat că Șoitu Roman nu a achitat prima de
asigurare obligatorie de asistență medicală pentru anul 2018 până la data de
31 martie 2018 în sumă de 4 056 de lei.

De asemenea, reclamanta a invocat că în temeiul art. 30 alin. (1) din Legea
nr. 1593 din 26 decembrie 2002 cu privire la mărimea, modul și termenele de
achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală, neachitarea în
termen a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală atrage după sine
calcularea unei penalități în mărime de 0,1% din suma datoriei pentru fiecare zi de
întârziere, la caz 1 342,54 de lei.

Astfel, la 30 mai 2018, pârâtul a fost înștiințat despre necesitatea achitării
datoriei pentru anul 2018 în sumă de 5 398,54 de lei.

Compania Națională de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Sud a solicitat, inclusiv prin cererea de completare a cerințelor (f.d. 31) încasarea de la Șoitu Roman a primei de asigurare obligatorie de asistență medicală în sumă de 4 056 de lei și a penalității în sumă de 2 218,63 de lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Cahul, sediul Central din 15 octombrie 2019, s-a admis acțiunea depusă de Compania Națională de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Sud.

S-a încasat de la Șoitu Roman în beneficiul Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Sud datoria la achitarea primei de asigurare obligatorie de asistență medicală pentru anul 2018 în mărime de 4 056 de lei și suma de 2 218,63 de lei cu titlu de penalitate de întârziere.

S-a încasat de la Șoitu Roman în beneficiul Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Sud suma de 150 de lei cu titlu de taxă de stat.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că pârâtul Șoitu Roman nu a achitat prima de asigurare obligatorie de asistență medicală în sumă fixă pentru anul 2018 în sumă de 4 056 de lei.

De asemenea, instanța de fond a stabilit că în temeiul art. 30 alin. (1) din Legea nr. 1593 din 26 decembrie 2002 cu privire la mărimea, modul și termenele de achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală, neachitarea în termen a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală atrage după sine calcularea unei penalități în mărime de 0,1% din suma datoriei pentru fiecare zi de întârziere, ce constituie la caz suma de 2 218,63 de lei.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 30 septembrie 2020, s-a respins recursul declarat de Șoitu Roman și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Cahul, sediul Central din 15 octombrie 2019.

La 23 decembrie 2020, Șoitu Roman a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu restituirea cauzei spre rejudecare în instanța de fond.

Recurentul Șoitu Roman, în motivarea recursului a invocat că la examinarea cauzei, instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, fapt ce a dus la soluționarea greșită a cauzei.

La fel, a reiterat că concluziile instanțelor de judecată sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Astfel a specificat că la 04 august 2008 în calitate de fondator, a înregistrat ÎI ”Șoitu Plus”, iar la 28 decembrie 2015, a depus la Inspectoratul Fiscal de Stat Cahul o cerere în legătură cu lichidarea întreprinderii.

Totodată, a menționat că în instanța de fond, cauza a fost examinată în absența sa, iar instanțele de judecată și-au întemeiat concluziile în baza unui suport probator contradictoriu, căruia nu i-a fost dată aprecierea corespunzătoare.

Prin urmare, soluționând cauza, instanțele nu s-au expus asupra tuturor probelor din dosar, nu și-au motivat soluțiile și concluziile, nu au dat răspuns la întrebările care sunt pertinente și necesită un răspuns special, fapt ce afectează dreptul părților la un proces echitabil.

La 12 ianuarie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de Compania Națională de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Sud-Vest la 19 ianuarie 2021, conform avizului de recepție

(f.d. 111).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Cahul a pronunțat decizia la 30 septembrie 2020, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 23 decembrie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod

flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Șoitu Roman, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Șoitu Roman.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh